

กลิ่นธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เพราะเรามาแสวงหาธรรม เรามาแสวงหาความจริงนะ เราไม่ได้มาแสวงหาความเท็จ ความเท็จความหลงโลกมีอยู่ประจำโลกอยู่แล้ว เพราะความหลงโลกนั้นมันเป็นที่เกิดสติปัญญาหาความทะยานอยาก ทำให้เรามีวิชา มีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ถึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ความเกิดเป็นมนุษย์ เห็นไหม สิ่งที่เกิดเป็นมนุษย์ก็มีวิชา ทุกดวงใจที่เกิดมีวิชาทั้งนั้นนะ มีกิเลสมากกิเลสน้อยเป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นเรื่องสัจจะ เป็นเรื่องความจริง ใครสร้างเวรสร้างกรรมมามากมาน้อยแค่ไหน

ถ้าใครสร้างกรรมดีมา เห็นไหม พระโพธิสัตว์ๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างแต่คุณงามความดีมา เพราะการสร้างคุณงามความดีมานี้ทศชาติ พอ ๑๐ ชาติขึ้นนะ มหาเวสสันดรสละหมดทั้งนั้นเลย ถ้าขออะไรก็ให้ ขอลูกก็ให้ ขอเมียก็ให้ ขออะไรก็ให้ ให้ทั้งนั้น เพราะมีความปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ มีความปรารถนาจะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอนาคต คำว่าอนาคต เห็นไหม สิ่งที่เกี่ยวข้องๆ เพื่อนี่ทศชาติ ๑๐ ชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ต้องสละลูกสละเมีย การสละลูกสละเมียนั้นคือการสละๆ ได้ในภพชาตินั้น

แต่เวลาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ได้นางพิมพามาเห็นไหม ได้สามเณรราหุลมาเห็นไหม สิ่งที่ได้สามเณรราหุลนั้นเป็นโอรสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่สิ่งที่เป็นมาๆ มันเป็นตัวสายบุญสายกรรมไง การสร้างบุญกุศลมาด้วยกันไง การสร้างบุญกุศลมาด้วยกัน พระเวสสันดรเห็นไหม กัณหชาติต้องเสียสละนั้นนะ มันมีการส่งเสริมกันมา มีการเกาะเกี่ยวกันมา มีการสร้างเวรสร้างกรรมกันมา

นี่สหชาติๆ ถึงได้เกิดมาร่วมสหชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม นั้นนะสิ่งที่คุณงามความดีมา การที่คุณงามความดีมาจนถึงมีหัวใจที่เป็นคุณธรรม มีหัวใจที่คิด

แต่เรื่องดีๆ คนเราเกิดมานี้ถ้ามีกลิ่นของความดีอยู่ มันจะต้องรู้จักผิดชอบชั่วดี ผิดชอบ ผิดกับถูก มันต้องแบ่งกันชัดๆ ถ้าคนหัวใจที่เป็นธรรมๆ ใจ แต่ถ้าคนมีกิเลสหนาปัญญาหาย ความผิด ความชอบไม่สำคัญ สำคัญกุได้หรือกุเสีย กุได้นั้นนะถูกต้อง ถ้ากุเสียนั้นนะไม่ได้ นั่นนะกิเลส ตัณหาความทะยานอยาก มันไม่มีคุณธรรมใจ ถ้ามันมีคุณธรรมเห็นใหม่ มันต้องรู้จักผิดชอบชั่ว ดี

ถ้าคนรู้จักผิดชอบชั่วดีจะทำสิ่งใดนี้ทำแต่คุณงามความดีๆ ถ้าเขามีคุณธรรมในใจของเขา ถ้าเขาปรารถนาถึงที่สุดแห่งทุกขใจ เราเกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเห็นใหม่ เวลาหลวงตาท่านสอน ท่านสอนบอกว่าศาสนานี้เหมือน ห้างสรรพสินค้า ใครเข้าไปในห้างสรรพสินค้าแล้วนี่จะได้ทรัพย์สมบัติสิ่งใดใจ โดยมากไปตาก แอร์ไม่ได้อะไรเลย

นี่ก็เหมือนกันเกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา นี่ไม่ได้ อะไรเลย ได้แต่ตามกระแสสังคมกระแสโลกไป นี่เห็นเขาบวชก็บวชตามเขาไป เห็นเขาปฏิบัติก็ ปฏิบัติกับเขาพอเป็นพิธี แล้วอยากได้ชื่อเสียงด้วยนะ อยากให้เขาเคารพนับหน้าถือตา ขอให้ได้ กลิ่นนะ ได้กลิ่น ได้เข้ามาเหยียด ได้กลิ่นได้สีไป แล้วก็เอาไปอวดชาวบ้านเขา แล้วชาวบ้านที่ ไหนเขาจะยอมรับ มันรับไม่ได้หรอก

นี่เวลากลิ่นของธรรมๆ นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ นะ สิ่งที่ดี งามๆ กลิ่นของธรรม ใครๆ ก็ปรารถนาจะได้เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นเพราะ อะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชำระ ล้างกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรารถนามารือสัตว์ขนสัตว์ คำว่ามือสัตว์ ขนสัตว์คือปรารถนาดีกับบริษัท ๔ คำว่าปรารถนาดีกับบริษัท ๔ ใครเข้าไปใกล้องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าจะได้บุญกุศล จะได้สิ่งต่างๆ เห็นใหม่

คูสิ ในลูกของเศรษฐีตระหนี่ เห็นใหม่ เวลาเขาร่ำรวยมหาศาล เขาจะรักษาลูกเขา ก็กลัว ว่า เดี่ยวหมอลำเข้ามาในบ้านเห็นทรัพย์สมบัติจะเรียกราคารักษาแพง นี่เอาลูกชายไปทิ้งไว้หน้า บ้านใจ ไม่ให้หมอลำเห็นทรัพย์สมบัติของตน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณๆ อยู่ใน ตาข่ายญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แค่มิณฑบาตผ่านไป แสงฉัพพรรณรังสีฉาย แวบไป นี่ลูกเศรษฐีนั้นเห็นแสงนั้นคืออะไร หันไปมององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วปลื้มใจนัก นี่เสียชีวิตลงในขณะนั้นไปเกิดเป็นเทวดานะ

นี่ใครๆ ก็อยากเข้าใกล้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครๆ อยากได้บุญกุศลจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แค่นี้ได้เข้าใกล้นะ ได้เห็นแสงบารมีฉัพพรรณรังสีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความปลื้มใจนะ ไปเกิดเป็นเทวดานะ ไอ้เศรษฐีนั่น เศรษฐีขึ้นเนี่ยมีลูกชายคนเดียว เวลาลูกชายตายไปแล้วก็เอาไปฝังไว้นะ ทุกวันก็ไปคร่ำครวญถึงลูกชายของตนนะ นี่ไงลูกชายไปเกิดเป็นเทวดา จะมาแก้ไขพ่อของตนไง

นี่ทรัพย์สมบัติพ่อก็มีมหาศาล ถ้าพ่อได้ทำบุญกุศลชะบั้งจะดีกว่าเราอีก ขนาดเราไม่ได้ทำอะไรเลยนะ แค่นี้เห็นแสงฉัพพรรณรังสีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความปลื้มใจอันนั้นนะ ด้วยบุญกุศลอันนั้นได้ไปเกิดเป็นเทวดานะ เวลาพ่อจะมาคร่ำครวญก็มาก่อนไง มาร้องไห้คร่ำครวญอยู่ไง เวลาพ่อเข้ามานะ เอ๊ะ วันนี้ใครมันมาร้องไห้ก่อนนะ เอ็งมาร้องไห้อยู่ทำไมนะ ร้องไห้จะเอาดาวเอาเดือนไป เอ็งจะบ้าหรือ เอาดาวเอาเดือนมันมาจากไหน แล้วมีงจะบ้าหรือ คนตายไปแล้วจะมานั่งคร่ำครวญอยู่อย่างนั้นนะ

เวลาลูกมันอยู่ที่ไม่รักษามัน ไม่ดูแลมัน ด้วยตระหนี่ถี่เหนียวไง ทรัพย์สมบัติก็มีไม่รู้จักใช้ประโยชน์ไง นี่ได้คิดเห็นไหม คุณติ คนเวลาเข้าใกล้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เขาได้ประโยชน์อย่างนั้นนะ เขาถึงจะเข้าใกล้นะ นี่กลิ่นของธรรม กลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม มันหอมจรจายไปทั่ว แล้วกลิ่นของธรรมเพราะเขาทำดีจริงๆ ของเขา เขาทำด้วยเนื้อหาสาระด้วยความเป็นจริงใจ ไม่มารยาสาไถยใจ ถ้ามารยาสาไถยใจ ได้กลิ่นไป อยากจะได้เป็นอย่างนั้นไง แล้วมันไม่เป็น มีความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ

เราอยากจะทำให้เขานับหน้าถือตา ใครจะนับหน้าถือตา แล้วทำความเป็นจริง ความเป็นจริงมันมาจากไหน ความเป็นจริงมันจากการกระทำนั้นนะ ถ้ามันจากการกระทำนั้นนะ เห็นไหม ไปอยู่ที่ไหนมันก็เป็นอย่างนั้นนะ ไอ้ไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ต้องการให้เขายอมรับๆ หามันก็ไม่รับ แต่ถ้าเป็นความจริงๆ เป็นความจริงของมันในตัวของมันเอง ใครจะรับไม่รับเป็นเรื่องของมันเป็นเรื่องของเขาไป

ในโลกนี้มีคนดีและคนชั่ว มีคนโง่และคนฉลาด เวลาคนที่เขาฉลาดเขาแสวงหาของเขา เขาก็ได้ประโยชน์ของเขา ไอ้คนโง่นะ เห็นไหม มันเหยื่อทั้งนั้นนะ แล้วต้องการให้คนโง่มานับถือใช่ไหม ถ้าเราสร้างภาพมันก็มีแต่ไอ้คนโง่เท่านั้นนะมานับถือ ไอ้คนดีเขาไม่นับถือหรอก เขา

ดูออก เขาว่า นี่มันเป็นไปได้หรือก ถิ่นของธรรมๆ ต้องให้มันตามความเป็นจริง ไม่ใช่มารยา
สาโดย จะให้มันเป็นขึ้นมาด้วยความพอใจของตน แล้วคิดว่าตัวเองแนบเนียนนะ ความลับไม่มี
ในโลกหรือก นี่ความลับตัวเองรู้ คนทำนะมันรู้

นี่ก็เหมือนกันเวลาคนที่มาปฏิบัติเขาอดอ้างกันว่าบรรลุดูธรรมๆ นี่เราไม่เชื่อหรือก มัน
เป็นไปได้อย่างไร ถ้ามันบรรลุดูธรรมมันต้องมีคุณธรรมในใจของมัน ถ้ามีคุณธรรมในใจของมัน
เห็นไหม แร่ธาตุนะ ธาตุอะไรมันก็เป็นแบบนั้นแหละ ธาตุธรรมๆ ถ้าธาตุมันเป็นธรรมมันก็ต้อง
ธรรมวันยังค่ำ มันจะไปอยู่ที่ไหนมันก็เป็นธรรม ไปอยู่บาดาลก็เป็นธรรม ไปอยู่บนรกก็เป็นธรรม
ถ้ามันเป็นธรรม ไอนี้มันไม่เป็นธรรม ความไม่เป็นธรรมมันอยู่ที่ไหนมันก็ไม่เป็นธรรมทั้งนั้น
มันเอียงกระเท่เร่ แต่กิเลสมันอยากจะเป็นธรรมมันเป็นไปได้

ไอ้ที่เรามากันอยู่เนี่ยเรามาชำระล้างกิเลสใจ นี่สิ่งที่จะชำระล้างธรรมวินัยของศีลสมเด็จพะ
สัมมาสัมพุทธเจ้าจะโง่หรือฉลาดมันก็ต้องอยู่ในธรรมวินัย อย่าก้าวล่วงธรรมวินัย ถ้าก้าวล่วง
ธรรมวินัยนะ นั่นนะเหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป นี่คูสิ เวลา
หลวงตาท่านพูดใจ เราเองคือตัวหลวงตาท่านเองนะ ท่านบอกว่าจะทำให้มันสมบูรณ์แบบธรรม
วินัยทั้งหมดมันเป็นไปได้ยาก แต่ก็พยายามทำให้ฝืดน้อยที่สุด จะทำมันเป็นได้ยากเพราะจิต
นิสัยใจ ก็ความว่าเป็นนิสัยๆ นี่นิสัยอย่างหลวงตานิสัยอย่างครูบาอาจารย์ของเรานี้มันไม่มีกิเลส
แล้วละ

นี่คำว่านิสัย ก็มันทำความถนัด มันจะบิดเบือนบ้าง บิดเบี้ยวๆ เห็นไหม นี่เราพยายาม
เหมือนกัน แต่คำว่านิสัยๆ อย่างนั้นไง ถ้านิสัยอย่างนั้นนะ เห็นไหม มันทำของเขาด้วยสติวินัย
ไอนี้บ่าบอคอแตก อยากเข้าไปนะ อ่างถึงหลวงปู่ตื้อนะ หลวงปู่ตื้อเป็นอย่างนั้นๆ แล้วหลวงปู่ตื้อ
ท่านประพฤติปฏิบัติมาจนสิ้นกิเลสไปทำไมไม่ทำตรงนั้น หลวงปู่ตื้อท่านประพฤติปฏิบัติของ
ท่าน ท่านทำความจริง ไอ้ตรงทำนั้นนะทำไมไม่พูดถึง ไอ้เวลาเหตุที่มันเป็น คุณธรรม ทำให้มัน
เป็นการชำระล้างกิเลสไม่พูดถึง

แต่ความถนัดของหลวงปู่ตื้อนิสัยของท่านเป็นอย่างนั้นๆ แต่หลวงปู่มันท่านยอมรับนะ
คำว่าหลวงปู่มันยอมรับแสดงว่ามันเป็นความจริงในใจ เห็นไหม นี่คูสิ เวลาไปอยู่กับหลวงปู่มัน
เวลาเขาแจกอาหารอยู่ เห็นไหม หลวงปู่ตื้อท่านจันระหว่างแจกอาหารนั้นนะ

“ตื้อ ทำไมทำอย่างนั้นนะ”

“อ้าว ก็ผมหิวนะ”

หลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์นะ เป็นอาจารย์ที่แพรวพราวเพียบพร้อมด้วยอาวุธที่จะปราบกิเลสในใจของลูกศิษย์ แต่ด้วยการกระทำของหลวงปู่ดีอันนั้นนะ ด้วยความแพรวพราวด้วยความรู้เท่า เห็นไหม นี่คือทำไมทำอย่างนั้นละ ก็ผมหิวนะ คำว่าก็ผมหิวมันเป็นข้อเท็จจริงนะ มันเป็นเรื่องอันหนึ่งนะ

คนเรา เห็นไหม โรคหิวเป็นโรคประจำตัวของคนทั้งนั้น ก็ผมหิวมันก็เป็นเรื่องจริง ก็ผมหิว ผมหิวผมก็ฉัน นี่ก็เป็นธรรมอันหนึ่ง เป็นธรรมอันหนึ่งเพราะมันเป็นความจริง เป็นความจริงจนหลวงปู่มั่นท่านพูดไป “ใครอย่าเอาอย่างท่านได้อะ ท่านได้อันนั้นเป็นสมบัติส่วนตัวของท่าน ใครจะเอาสมบัติอย่างนี้ไม่ได้” ใครอย่ามาเลียนแบบ ใครอย่ามาคัดจริต ใครอย่ามาสร้างภาพ

แต่ความเป็นจริงนั้นมันทำต่อหน้าหลวงปู่มั่น แล้วหลวงปู่มั่นท่านก็รับสั่งจะความจริงอันนั้น คือความจริงมันเป็นความจริงวันยังค่ำ อยู่ที่ไหนก็เป็นความจริงใจ นี่กลิ่นของธรรมๆ มันเป็นเรื่องอันหนึ่งไง ถ้ามันเป็นความจริงอย่างนั้น ถ้าไม่ยอมรับความจริงนี้ แต่เพราะเป็นความจริงของหลวงปู่ดีที่ท่านพูดจริงๆ เป็นความรู้ลึกจริงๆ เป็นสัจธรรมจริงๆ แล้วพูดจริง

แต่โดยทางโลก สังคมโลก เห็นไหม เราก็หิวกันทั้งนั้นนะ แต่เวลาเราหิวเรากระหาย เห็นไหม แต่เรามีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ถ้ามันหิวๆ มันก็อ้างว่าหิวใจ ใครไม่หิวบ้าง หิวน้ำ หิวข้าว หิวต่างๆ มันก็หิวทั้งนั้น แต่ความหิวมันก็เกิดดับนะ ความหิวความกระหาย เห็นไหม ดื่มน้ำมันก็หายหิว เวลามันหิวข้าว เห็นไหม หิวข้าวรุ่งขึ้นพุงนี้เข้าบิณฑบาตมาฉันมันก็หาย พอมันไม่หายขึ้นมาแล้วนี่ ถ้ามันหิวมันกระหายมันหิวก็กิเลสแล้วละ กิเลสมันเห็นสังคมเขากิน ๘ มือ ๑๐ มือมันจะกินตามเขา เห็นเขาสะควกสบายมันจะไปตามเขา มันมองไปทางโลกไปทางโลกคิดว่าสิ่งนั้นจะเป็นความสุขใจ

สิ่งที่กินอิ่มนอนอุ่นเป็นหมู่นั้นนะ มันจะเป็นความสุขใจ แต่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ การชักฟืนชักไฟออกจากกองไฟนั้นจะเป็นการดับไฟ การหิวการกระหาย โดยกิเลสตัดหาความทะยานอยากนะ ถ้ามีศีลมีธรรมคอยตรวจสอบคอยชักกิเลสตัดหาความทะยานอยากออกจากหัวใจอันนั้นจะเป็นการประพฤติปฏิบัติใจ การหิวการกระหายของกิเลสตัดหาความทะยานอยากไว้สาระ

เวลาหลวงปู่เตือนท่านบอกว่าท่านหิวไง ไอ้เราก็หิวเหมือนกันไง แต่หิวของเรา เราหิวแบบ สวาปามไง หิวจะปรนเปรอกิเลสไง หิวเพื่อจะกินให้กิเลสมันพอใจไง หิวเพื่อศักยภาพของความ เหนือกว่ามนุษย์ไง หิวเพื่อจะอวดเขาไง ว่าเรามีศักยภาพไง ความหิวกระหายของกิเลสตัณหา ความทะยานอยากไง มันไม่ใช่ความหิวแบบธรรมชาติไง

นี่ไงถ้าธรรมกับกิเลสมันแตกต่างกัน แต่ด้วยความฉัจฉริต พอได้ยินได้ฟังขึ้นมาที่จะฉัจ ฉริตจะทำให้เหมือนไง มันจะเหมือนไปไม่ได้หรอก เพราะมันเป็นมารยาสาโดย แต่ถ้ามันเป็น ความจริง ๆ นะการกระทำนะ ความจริงเป็นความจริง ธรรมเป็นธรรม ธรรมเหนือโลก ธรรม เหนือโลกมันแสดงออกโดยสังขธรรม มันไม่ได้ทำเพื่อมารยาสาโดย มันไม่มีสิ่งใดจะไปเติมเต็ม หรือจะไปทำให้บกพร่องในดวงใจของพระอรหันต์เป็นไปไม่ได้

สิ่งที่อยู่ี่สุภาภิเสสนิพพาน สุภาภิเสสนิพพานมันคือเศษส่วน ชีวิตที่เหลือนี้มันเศษ ทิ้ง แต่เขาอยู่กันนะ เขาอยู่เพื่อจรโลงศาสนา เขาอยู่กันเพื่อความรุ่มร้อนในศาสนาว่าศาสนานี้มี คุณธรรม มีสังขธรรมจริงในใจของครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรม ความเป็นอยู่อย่างนั้นนะธรรม ในใจนะมันเลอเลิศนะ สิ่งเศษทิ้งนะ เศษทิ้งของเหลือเดนนี้ มนุษย์กินเดน พวกมนุษย์กินเดนเห็น ไหม พระภิกษุฉันอาหารเสร็จเหลือแล้วนี่แจกให้กับพวกเป็นเดียรฉัตร เห็นไหม พวกมนุษย์กิน เคน

แต่ภิกษุเห็นไหม เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง บิณฑบาตนี้บาตรปัดตัง บาตรเลี้ยงชีพๆ มาเพื่อ ประพฤติปฏิบัติไง เราไม่ได้กินเดน เราหาของสดๆ ร้อนๆ จากในหัวใจของบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาที่เขาเร็นเร็ง เขาชื่นชม เขาอยากได้บุญกุศลของเขา เขาอยากทำทานของ เขา นี่ปฏิบัติหาไง ภิกษุผู้มีคุณธรรมในหัวใจ เข้าออกบิณฑบาตเลี้ยงชีพ เข้าออกบิณฑบาต เห็น ไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโปรดสัตว์ไง ไอ้เราไปให้สัตว์โปรดใจ

วันนี้เขาจะใส่อะไรเราเนาะ ไอ้วันนี้อยากจะกินไอนั้น วันนี้อยากจะกินไอนี้ แหม ส่งซิก ไปบอกเขาเลยนะ ถ้าทำอย่างนี้แล้วจะได้บุญเยอะ ถ้าทำอะไรที่ถูกต้องจะบุญมาก ถ้าทำอะไรไม่ ถูกใจ ของต่ำทราม ของไม่มีรส ไม่มีคุณค่า ทำแล้วไม่ได้บุญหรอก ของอะไรที่มันเลอเลิศทำ มาแล้วบุญเยอะๆ ไอ้พวกเปรต! พวกเปรตพวกผี นั้นนะมันทำของมันอย่างนั้น

แต่ถ้าเป็นความจริง นี่ไง กลิ่นของธรรมๆ กลิ่นของครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม แล้ว ถ้าครูบาอาจารย์ของเรา คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เทศน์ว่าการปรารธนาหรือสัตว์ชน

สัตว์ เห็นไหม เวลาเป็นหมู่เป็นคณะขึ้นมา เทวทัต เทวทัตนะมาขอปกครองสงฆ์ ขอพร ๕ ประการ ให้อยู่โคนไม้เป็นวัตร ให้บิดงบาทเป็นวัตร ห้ามรับกิจนิมนต์ ห้ามอยู่ในบนกุฏิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้สักอย่างหนึ่งเลย นี่เวลาเขาแอกชั่น เวลาเขาทำ นี่ไง เวลาเขาทำมันโดยความกิเลสไง ด้วยความการอยากปกครองสงฆ์ไง แล้วก็เอากรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นตั้ง แต่จะให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารับรอง ว่าต้องให้ภิกษุทำอย่างนั้นไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้

ถ้าใครมีอำนาจวาสนาอยากทำอย่างนั้น เราตถาคตอนุญาต แต่จะบังคับให้ทุกๆ คนทำมัน เป็นไปไม่ได้ คนเราเกิดมานี้จริตนิสัยของคน เห็นไหม เศรษฐีภุมมพิมาบวชเป็นพระ คนที่เขาเคยสุขรื่นริงมาในโลก แล้วจะไปบังคับเขาอย่างนั้น มันก็ปิดโอกาสของเขา แต่ถ้าเขาเข้ามาแล้วนี่ เขาจะมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน แต่เวลาเขาบวชมาแล้วนี่ เขาจะเข้มข้นขนาดไหน นั่นเป็นวาสนาของเขา เป็นการตัดสินใจของเขา ถ้าใครปรารถนาทำเราอนุญาต แต่ถ้าใครยังไม่ปรารถนาทำ จะยังอยู่ในศีลในธรรมอย่างนี้ก็ยังได้ นี่ไงเวลากลับของธรรมๆ ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีขมิมาปฏิบัติด้วยความสมคูลความพอดีของการกระทำ ความสมคูลความพอดีของวาสนา ความสมคูลความพอดีของความเพียร ความพอดีของคนที่จะประพฤติปฏิบัติมันเป็นความเพียรความพอดีของเขา ถ้าความพอดีของเขานะ แล้วถ้าเขาทำแล้ว คนที่มีอำนาจวาสนาเขาก็จะเพิ่มพูนของเขามากขึ้นไปๆ นั่นนะกลิ่นของธรรมๆ กลิ่นของธรรม ต้องเป็นแบบนั้น

เวลาหลวงตาท่านศึกษานะจนเป็นมหา ถ้าเราเป็นมหาเราจะออกปฏิบัติ แล้วเวลาออกปฏิบัติแล้วนี่จะปฏิบัติที่ใคร เห็นไหม เราคิดถึงหลวงปู่่มันๆ คำว่า “คิดถึงหลวงปู่่มัน” ท่านบอก เราได้ยีนกิตติศัพท์กิตติคุณของหลวงปู่่มันมาตั้งแต่ท่านเป็นเด็กๆ ท่านอายุเด็กๆ นี่กลิ่นศีลกลิ่นธรรมของหลวงปู่่มันท่านจรจขยายไปทั่วประเทศ จจรขยายไปในชาวพุทธ นี่กลิ่นของธรรมๆ ท่านปรารถนาเลยนะ ว่าจะต้องไปฝึกฝนกับท่านอาจารย์ของท่านองค์เดียวคือหลวงปู่่มัน ไปอยู่ที่ไหนคนพยายามจะเหนียวรั้งไว้ เพราะว่าเป็นคนดีใจ คนดีหมายถึงว่าคนขยันหมั่นเพียร คนใฝ่ดี คนเอาดี

คนเอาดีเวลาไปอยู่ที่ไหนก็ทำข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม ไปอยู่หนองคายนั้นนะ โยมมาขอให้อยู่ที่นั่น ท่านบอกว่าท่านปรารถนาจะไปฝึกหัดกับหลวงปู่่มันเท่านั้นๆ เวลาไปถึงหลวงปู่่มันนะ นิมหามาหาอะไรนี่ โคนทันทีเลย ปรารถนาไปหาความจริงนะๆ นั่นก็คือความจริงใจ

ความจริงอันนั้น เห็นใหม่ พยายามจะชี้ นำให้เข้าถึงในหัวใจใจ เวลาจิตมันเสื่อมก็ไปหาหลวงปู่ มั่นใจ

เวลาไปหาหลวงปู่มั่น เห็นใหม่ “มหา จิตนี้เหมือนเด็ก ๆ นะ มันต้องการอาหารของมัน นี่ จิตมันเสื่อมไปหมดแล้วมันต้องการอาหารของมัน ให้พุทโธไว้ ๆ นั้นนะ ถ้าพุทโธ ๆ ไว้ นั้นนะ คืออาหารของจิต แล้วถ้ามันหิวมันกระหายเด็กนั้นถ้ามันไปถึงสุดฤทธิ์ของมันแล้วนี่ มันต้อง กลับมาหาอาหารของมัน” ถ้ามันไม่หาอาหารมันก็ตาย นี่จิตเวลามันคือมันร้อนเพราะมันเสื่อมไป โดยความสะเพร่าความไม่ละเอียดรอบคอบในการประพฤติปฏิบัติของตน ตอนที่คิดปรารภนาตีย ตั้งใจทำดี แล้วมีอำนาจวาสนามา คำว่ามีอำนาจวาสนามาเพราะอะไร เพราะถึงที่สุดแล้ว หลวง ตานั่นนะท่านปฏิบัติจนสิ้นกิเลสไป ท่านเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง

การที่เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งแสดงว่าต้องมีอำนาจวาสนา ต้องมีจิตนิสัยที่สร้างสมมา การสร้างสมมา เห็นใหม่ แต่เวลาไปหาหลวงปู่มั่นจิตมันเสื่อม ๆ เสื่อมด้วยความสะเพร่า เสื่อม ด้วยความไม่เท่าทันกิเลส เสื่อมไปเพราะว่าไม่รอบคอบใจ เวลาไม่รอบคอบเพราะตัวเองก็ฟื้นฟู ขึ้นมาไม่ได้ใจ แล้วมันจะไปข้างหน้าก็ไม่ได้ จะไปถอยหลังก็ไม่ได้ใจ เวลาไปถึงหลวงปู่มั่นใจ ให้ระลึกพุทโธไว้ ๆ กลับไประลึกพุทโธ ๓ วันแรกอกแทบแตก เพราะมันปล่อยตามสบาย เพราะ ถือว่าเวลาบวชครั้งแรกจากอุปัชฌาย์ท่านก็พุทโธ เรียนอยู่ ๗ ปีทำความสงบได้ ๓ ครั้ง ๗ ปี เรียน ด้วยปฏิบัติด้วย ทำความสงบได้ ๓ ครั้ง นี่เวลาครั้งที่ ๔ ขึ้นมามันเสื่อมหมดเลย ทำดีมากออก ปฏิบัติใหม่ ๆ นี่เข้มข้นมาก จิตนี้นิ่ง เข้มข้น กำหนดจิตเฉย ๆ เพราะว่ามีการศึกษา ฉลาด ไม่ได้ กำหนดพุทโธ เวลาไปหาหลวงปู่มั่นนะ หลวงปู่มั่นให้กลับมาพุทโธ ๆ กว่า จะกลับมาพุทโธนะ ๓ วันแรกอกแทบระเบิด มันคือด้าน จิตนี้ปล่อยไม่ได้ ถือตัวถือตนว่าฉลาด ถือตัวถือตนว่ามีความรู้ เวลาที่มีความรู้ขึ้นมา ความรู้ของกิเลสใจ ไม่ใช่ความรู้ของธรรมใจ ทั้ง ๆ ที่ศึกษามาจบมหานะ

เวลาไปหาหลวงปู่มั่น เห็นใหม่ กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมใจ กลิ่นของธรรมคือ คุณธรรมในใจของหลวงปู่มั่น กลิ่นของธรรมคือข้อวัตรปฏิบัติของหลวงปู่มั่น กลิ่นของคุณงาม ความดีของหลวงปู่มั่น กลิ่นถึงสัจจะความจริงที่หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติของท่านได้แล้ว ท่านรอบ รู้ไปหมดนะ ท่านถึงว่าให้กำหนดพุทโธ ๆ ใจ พอกำหนดพุทโธ ๓ วันแรกอกแทบระเบิดเพราะ อะไร เพราะมันปล่อยจนเคยชินใจ นี่มันปล่อยจนกิเลสมันท่วมหัวใจ

สามสี่วันนอกแทบระเบิด แต่เวลาทำไปทำแล้วมันก็เป็นจริงขึ้นมา เห็นใหม่ เป็นความ

จริงขึ้นมา เวลาท่านระลึกย้อนหลังไป สอนเหมือนเด็กๆ เด็กๆ คือเบสิกเริ่มต้นของการฝึกหัดในการปฏิบัติ ทั้งๆ ที่มันคิดว่าปฏิบัติแล้วนี่เราจะมีหลักมีเกณฑ์ของเราไง พื้นฐานนะมันยังทำไม่เป็นเลยไง แต่เวลามันทำเป็นขึ้นมา เห็นใหม่ สิ่งที่ทำขึ้นมาเพราะอะไร นี่ไงกลิ่นของศีล กลิ่นของธรรมไง กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม เห็นใหม่ เวลาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันฝึกหัดท่าน หลวงปู่มันเป่ากระหม่อมเรามาๆ ใจ ทั้งข้อวัตรปฏิบัติใจ

นี่จิตที่มันสงบระงับขึ้นมาได้มันต้องสติ จิตที่มันสงบระงับได้มันต้องมีพุทโธ ถ้าคำว่าพุทโธคือคำบริกรรม บริกรรม เห็นใหม่ กรรมฐาน ๔๐ ห้องใจ การกระทำนี้มันมีเหตุมีผล มีวัตถุประสงค์ มีสิ่งที่จะต้องได้ ความจับต้องได้จิตมันจับต้องเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา ไม่ใช่อากาศธาตุ ทำสิ่งใดก็คว้าน้ำเหลว ทำสิ่งใดก็ไม่มีสิ่งใดเป็นชั้นเป็นอันใจ มันต้องเป็นชั้นเป็นอันขึ้นมา เห็นใหม่ มันจับต้องของมันได้ใจ จับต้องด้วยนามธรรม จับต้องโดยสติ จับต้องโดยปัญญาใจ เวลามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา เห็นใหม่ มันกำหนดพุทโธๆ เข้ามาจนมันสงบระงับขึ้นมา

เวลาอยู่กับท่าน มีข้อวัตรไว้เป็นที่เครื่องอยู่ของจิตๆ นี่กรรมฐาน หลวงปู่มันท่านวางเป็นหลักมา หลวงปู่มันท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ของกรรมฐานนี้ เห็นใหม่ ข้อวัตรปฏิบัติๆ เป็นเครื่องอยู่ของจิตๆ ถ้ามันมีที่เป็นเครื่องอยู่แล้วนี่มันเป็นเครื่องอยู่ของมัน เห็นใหม่ ให้มันเกาะอยู่สิ่งนี้ อย่าให้กิเลสมันท่วมหัวใจ นี่กลิ่นของธรรมๆ เหยียบย่ำไปตลอด กูเก่ง กูแน่ กูรู้ แต่ทำเหยียบอะไรไม่เป็น ไม่มีอะไรเป็นชั้นเป็นอัน วินัยก็เหยียบมันไป ทำอะไรก็ตามใจกู กูเป็นผู้มีอำนาจ นี่ไง นี่กลิ่นของธรรมหรือ กิเลสทั้งนั้น แล้วเอากิเลสมาแล้วจะมาเหยียบย่ำคนอื่นใจ คนอื่นต้องทำตามเราๆ ใครจะทำตาม

นี่ใครจะโง่ใครจะฉลาดมันต้องมีธรรมวินัยเป็นเครื่องชี้วัด ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ผิดก็คือผิด แล้วมีใครบ้างบอกว่าทำผิดแล้วเป็นถูก แล้วเราจะเอาแต่ความพอใจของตน เหยียบหัวมันไปใช่ไหม คนอื่นไม่ใช่คนหรือ คนอื่นก็คนทั้งนั้นนะ แล้วคนที่มันน้ำใจด้วย คนที่มีจรรยาบรรณด้วย คนที่รู้ผิดรู้ถูกด้วย คนที่มีมารยาทด้วย เขาเก็บไว้ในใจ เขาไม่พรั่งพรูออกมา นี่กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมไง ถ้ากลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม เห็นใหม่ มันอยู่ที่ไหนมันก็เลอเลิศ มันอยู่ที่ไหนมันก็จรรยาบายไปทั่ว

นี่หลวงตาท่านพูดเอง เราได้ยินชื่อเสียงของหลวงปู่มันตั้งแต่ท่านเด็กๆ เวลาเข้าไปหาหลวงปู่มัน เห็นใหม่ เวลาอยู่กับทางโลกนะ ท่านบอกนะ เหมือนพ่อกับลูก พระ เห็นใหม่ คนที่ดี

ที่สุดก็มาบวชพระ คนที่มีอำนาจวาสนาก็มาบวชพระนะ คนที่สิ้นไร้ไม้ตอกก็มาบวชพระ ในวงพระนี่มีทั้งดีและชั่ว มีทั้งดีและเลว ถ้ามีสังคมที่เลวทรามก็มีการแข่งขันแย่งชิง ชิงดีชิงชั่ว อยากจะได้รับความชั่วกัน มันคิดว่ามันดีเพราะหัวใจมันชั่ว

แต่พระที่ดีๆ นะ เขาดูแลเขาอุปัฏฐากกัน อุปัชฌาย์อาจารย์ เวลาอุปัชฌาย์กระสันอยากสึก นี่สัททวิหาริกต้องคอยเหนี่ยวรั้งไว้ คอยช่วยดูแลไว้ สัททวิหาริกอยากสึกกระสันอยากสึก อุปัชฌาย์อาจารย์ท่านจะควบคุมดูแลไว้ นี่ถ้าเป็นพระที่ดี เพื่อนที่ดีต่อเมื่ออยู่ลับหลังเพื่อน นวโกวาทนะ เพื่อนแท้ถ้าเพื่อนเราโดนเขานินทา โดนเขาใส่ร้ายๆ ใส่ไคล้ เราจะแก้แทนเพื่อนทั้งต่อหน้าและลับหลังเพื่อนที่ดี คนเทียมมิตร มิตรเทียมใจ นินทามัน มันอยู่ข้างหลังก็เสียบมันเลย ใฮ้นันสู้กูไม่ได้ กูแน่กว่า ใฮ้นันคนเทียมมิตรนะ

นี่ในหมู่สงฆ์มีทั้งดีและชั่วๆ เวลาดีและชั่วนี้ เวลาด้วยอำนาจวาสนาบารมีของตนไง เวลาสิ้นไร้ไม้ตอกไม่มีใครดูแลใคร แต่ในวงกรรมฐานเขาทำกันอย่างนั้นไหม ในวงกรรมฐานนะ เขาดูแลกันหมดนะ เวลาเขาดูแลกัน เขาดูแลด้วยความเป็นธรรมไง ด้วยความเป็นธรรมก็ด้วยกลิ่นของธรรมไง อย่าโกหก! อย่ามารยาสาไถย ใฮ้เรื่องมันล้อฉล อ่างุ่นอ่างนี่แล้วก็จะเอาแต่ใจตน ต่ำทรามนะ มันต่ำทรามนี้เพราะอะไร ต่ำทรามเพราะว่าคิดว่าตัวเองฉลาด คิดว่าตัวเองพูดแล้วจะไม่มีใครรู้เท่า

ในโลกนี้เขารู้ทันกันหมดละ แต่ด้วยมารยาทด้วยความเป็นธรรม สามัคคีธรรมๆ เขาไม่ต้องการให้มันกระเทือนกันไง แต่ถ้าจะเอามาแค้นกันทั้งหมด มึงโกหกมดเท็จทั้งนั้น มึงอย่ามาหลอกหลวง สงฆ์ เอ็งว่าสงฆ์ไม่มีปัญญาหรือ พระทั้งหมดนะ โง่เง่าเท่าตุ๋นที่เราจะหลอกหลวงได้ทั้งหมดหรือ มันเป็นไปได้หรือ

แต่ถ้าเป็นธรรม กลิ่นของธรรมๆ นะ กลิ่นของธรรมมันไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลัง เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปนะ ธรรมสากลา จา เอตมฺมงฺคลมุตฺตมฺ เราเข้าใจ เห็นไหม อุปกิเลสเวลากิเลสอย่างหยาบๆ มันสงบตัวลง เวลาภาวนาไปมันเกิดอุปกิเลส เห็นไหม กิเลสอันละเอียดที่มันนี่อุปกิเลส โอภาสสว่างไสว ความว่างนั้นกิเลสอย่างละเอียดใจ ใฮ้เราใฮ้บ้องตื้นใจ เราก็อ้ว่างๆ อุปกิเลส เห็นไหม ว่าสว่างไสว

นี่ถ้ามันบ้องตื้นมันก็เกี่ยวอวดใจ อวดผลของการปฏิบัติของตนไง ธรรมสากลา ถ้าครูบาอาจารย์ท่านบอก เออ ใฮ้บ้องตื้น แต่ถ้าเขาไม่พูดอย่างนั้นนะ เออ เก่งนะ แต่ลองทำอย่างนี้ดูๆ

ท่านพยายามจะให้ทำอีกฝ่ายตรงข้าม ให้ทำฝ่ายที่ถูกต้องดีงามไป ให้สงบเข้ามาในหัวใจของตน นี่แสงกับจิตมันส่งออกมารับรู้สิ่งต่างๆ ถ้ามันกลับเข้ามาสู่จิตของตนนะ อ้อ สมาธิมันเป็นแบบนี้ ถ้าสมาธิมันเป็นแบบนี้ ใจความว่างๆ นี่มันเป็นอุปกิเลส กิเลสอย่างละเอียดที่เราไปติดพันมันไว้

ถ้าเข้ามาสู่ความสงบความเป็นจริง เห็นไหม ความสงบคือความสงบ สมาธิคือสมาธิใน สัมมาสมาธิคือจิตตั้งมั่นใน จิตตั้งมั่นแล้วมีกำลังใจ พอมีกำลังมันมีความสุขของมันใจ พอมีความสุขก็คิดอีก อ้อ นิพพานเป็นเช่นนี้เอง ใจบ่งตื่น นี่จิตสงบแล้วเขาถึงออกฝึกหัดใช้ปัญญา พอฝึกหัดใช้ปัญญาขึ้นมาแล้วนี่ พอมันออกฝึกหัดปัญญาขึ้นมา เห็นไหม มันเกิดภาวนามย ปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนาใน มันจะเห็นเลยสุขตมยปัญญาเป็นอย่างไร จินตมยปัญญาเป็นอย่างไร ภาวนามยปัญญาเป็นอย่างไร แล้วขณะนี้ภาวนามยปัญญาเกิดขึ้นจากในใจของเรา เกิดขึ้นจากในใจของเราเพราะอะไร เพราะเรามีครูบาอาจารย์คอยกระที่บ ใจบ่งตื่นๆ ใจบ่งตื่นตื่นพอมันรู้มันเห็นขึ้นมามันก็อวดดีนะ อวดดีอวดเก่งอวดรู้ล่ะ กิเลสอย่างละเอียดใจ

เวลาครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติเป็นความเป็นจริงขึ้นมาท่านก็จะพูด พูดเป็นอุบายนะๆ กิเลสมันบอกใจบ่งตื่นนี่มันจะอวดอาจารย์มันในใจนะ อวดอาจารย์ในความคิดแต่ไม่กล้าพูด จะบ่งตื่นที่ไหน กำลังจะสำเร็จแล้วนะ กำลังจะสำเร็จอยู่นี้จะบ่งตื่นได้อย่างไร มันจะเถียงในใจนะ มันไม่กล้าพูด ถ้ามันภาวนาได้จริง พอจิตมันสงบแล้วเป็นความจริง อ้อ กิเลสอย่างหยาบ กิเลสอย่างละเอียด กิเลสละเอียดสุดในใจมันหลอกมันลวงทั้งนั้น ถ้ามันหลอกมันลวงทั้งนั้น มันต้องแสดงว่าจิตดวงนั้นต้องมีสติ จิตดวงนั้นต้องมีอำนาจวาสนา มันถึงได้รู้เท่าอารมณ์ของตน มันถึงได้รู้เท่าว่ากิเลสมันหลอกมันเป็นอย่างไร

แต่ถ้ามันยังบ่งตื่นอยู่นี้มันติดอยู่ในกิเลสอันนั้น มันยึดความรู้ความเห็นอันนั้น มันก็บอกว่ากำลังจะสำเร็จแล้วนะๆ อาจารย์อย่าอิจจาๆ ถ้ามันบ่งตื่นมันก็ยังบ่งตื่นอยู่อย่างนั้น แต่ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาะมันสังเวช โอ้ ถ้าไม่มีครูมีอาจารย์นะ เราก็จะติดอยู่อย่างนี้ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์เราติดอย่างนี้แล้วไม่ติดธรรมดาจะ ถ้าเราติดอยู่อย่างนี้แล้วเวลามันเสื่อมไปแล้ว มันเหมือนกรรมฐานมันเสื่อมเลย กรรมฐานมันเสื่อมคือมันมันจืดจางไม่มีกำลังขึ้นมา แล้วมันจะเริ่มตื่นขึ้นมามันจะทำได้ยากนี่

ถ้ามันรู้จริงนะ พอมันรู้จริงขึ้นมา เห็นไหม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมแล้ว กลิ่นของศีล กลิ่นของธรรมเพราะหลวงตาครูบาอาจารย์ท่านอยู่กับหลวงปู่มันนะ ท่านเคารพบูชาหลวงปู่มัน

เพราะ เพราะเวลาภาวนาที่ผิดพลาดไป หลวงปู่มั่นท่านก็คอยจิ้มคอยทิ่มคอยไซ คอยจี้คอยไซให้พยายามมีสติ ให้พยายามรู้เท่าทันกิเลส ให้พยายามพลิกเพลงให้หัวใจให้มันพลิกกลับมา ให้มรรคให้ผลที่มันกระทำเห็นใหม่

แล้วถ้ามันเป็นจริงอย่างนั้นนะ นี่ไง การเคารพบูชาของครูบาอาจารย์ของเรา ที่เคารพ หลวงปู่มั่นนะท่านเคารพด้วยหัวใจใจ หัวใจที่มันผิดพลาดไป หัวใจที่มันทำลายตัวเองไป หัวใจที่มันจะสร้างแต่บาปกรรมนั้นนะ แล้วมีครูบาอาจารย์คอยชี้คอยนำ คอยพยายามพลิกเพลงให้อุบายพลิกเพลงให้มันรู้ผิดเห็นผิดใจ มันเป็นปัจจัยตั้งเป็นสันตสิริโกโนใจนั้นใจ ถ้าใจนั้นมันพลิกมันเพลงมันกลับมาละ พอมันกลับมาละความจริงมันเป็นอีกอย่างหนึ่งใจ ความจริงเป็นอีกอย่างหนึ่งต่อเมื่อเรารู้ถึงความจริงเราถึงจะเห็นความจอมปลอมอันนั้นใจ

ถ้าเรารู้ถึงความจริงอันนั้น ความจริงอันนี้มันเกิดขึ้นมาจากใครละ เกิดขึ้นจากครูบาอาจารย์ที่ท่านคอยบอกใจ เกิดขึ้นจากอุบายวิธีการของท่าน นี้อุบายนะ ถ้าบอกตรงๆ ไอ้บ้องคั้นมันจะอวดว่ามันเก่ง มันจะบอกว่า ไอ้ หลวงปู่มั่นก็ไม่มีการศึกษา มหาาก็ไม่ได้เป็น ๘ ประโยคก็ไม่มี ขสลาบรรดาศักดิ์ก็ไม่มี อู้อย จะมาสอนอะไรเรา เออ ถ้ามันยังบ้องคั้นนะ มันคิดแต่กับความบ้องคั้น แล้วเหยียบย่ำเขาไปทั่ว เหยียบย่ำเขาไปทั่วเขาเป็นสัตว์นรก เขาไม่มีปัญญา เขาไม่มีการศึกษา มันย่ำเขาไปอย่างนั้นนะ ย่ำแล้วมันเป็นบาปเป็นกรรมๆ มันทำให้จิตใจต่ำทราม จิตใจต่ำช้า นี่ใจ นี่ใจไอ้กิเลสเวลากิเลสมันหนาๆ อย่างนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นกลิ่นของธรรม กลิ่นของธรรมกลิ่นตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสดาของเรา เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาละ คนเคารพนบนอบเคารพบูชา นั้นนะกลิ่นของธรรมธรรมคืออะไร ธรรมคืออัสวักขยญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบธรรมคือสังฆธรรมในใจอันนั้น ถ้าในใจอันนั้นแล้วนี้มันไม่ปรารถนาใดๆ ทั้งสิ้น ปรารถนามารือสัตว์ขนสัตว์ๆ

คำว่ารือสัตว์ขนสัตว์นะ รือสัตว์ขนสัตว์เพราะจิตใจของสัตว์โลกมันมีแต่กิเลสตัณหา ความทะยานอยาก ทั้งๆ ที่เกิดมาก็มีอำนาจวาสนาขนาดไหน ติดดีและชั่ว ดีและชั่ว ดีและชั่ว ดีเดียวก็ชั่ว ชั่วเดียวก็ดี คนที่เข้ามาในศาสนาทุกคนขึ้นชม ทุกคนบูชา อยากทำดี อยากจะปกป้องศาสนาทั้งนั้นนะ แต่พอเข้ามาปกป้องศาสนาแล้วนี้ พอมันชั่ว ชั่วด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยากนะ อยากดังอยากใหญ่ อยากมีอำนาจขึ้นมาในศาสนานั้นใจ นี่ใจคนเรามาฟอกตัวใจ เวลา

ไปอยู่ข้างนอกมันไม่มีใครชื่นชมคุณแล เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาเนี่ย ชงชัยพระอรหันต์ไผ่ฟ้ากา
สาวพัศตร์ไผ่ เวลาห่มผ้าชัย ผ้ากาสาวพัศตร์แล้วนี่เป็นชงชัยพระอรหันต์ นี่เป็นศากยบุตรพุทธ
ชินอรสไผ่ ทำสิ่งใดแถวบ้านเขาก็เกรงใจไผ่ ก็เหยียบย่ำเข้าไปด้วยอำนาจไผ่ เวลาจะมีอำนาจ
ขึ้นมา หะๆๆ อู๊ย กางปีกเขียว แหม กล้ามใหญ่ โอ้อโฮ คิดว่าเขาไม่เท่าทันเรา

เขาเคารพธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาทางโลกเขาพูดนะ ยกให้
ผ้าเหลือง ยกให้หัวโล้นที่ห่มผ้าเหลือง ยกให้ คำว่ายกให้คือวัฒนธรรมในใจของเขา คือมารยาท
คืออารยธรรมในใจของชาวพุทธ ชาวพุทธจะโง่ไปทุกๆ คนหรือ ชาวพุทธที่เขาผ่านโลกมานี้ นี่
รัตัญญูผ่านราตรีมามาก เขาเห็นมาเยอะ เขาไม่รู้หรือ เขายังกว่ารู้อีก แต่เขาสังเวชๆ นี่ไผ่พระ
เป็นอย่างนั้นหรือ นักปฏิบัติเป็นอย่างนั้นหรือ เขาสังเวชนะ สังเวชแล้วเขาจะไปนิทลัทธ์

แต่ไอ้มันมันเป็นเรื่องโลกนะ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาปัจจุตัง สันติภูมิจิโก มันเรื่องใน
ใจของเรา ถ้ามันจะย้อนเข้ามาในใจของเราละ กลิ่นของธรรมๆ มันถึงจะเป็นความจริงใจ ไอ้
กลิ่นของธรรมมันไม่มี มันเอากลิ่นเนาะๆ เอาความรู้ความเห็นของตน แล้วก็เลียนแบบๆ ทางโลก
เห็นใหม่ นี่สังฆกรรมปฏิรูป ทำให้เหมือนธรรมะ ไอ้ทางโลกของเขานี้สินค้าลอกเลียนแบบนี้
ลิขสิทธิ์เขาฟ้องร้องนะ แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มี ไม่มีกำมือในเรา แะ
ตลอด ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ตลอดให้พวกเราเนี่ยมันคง ให้พวกเรา
ฝึกหัดให้มันเป็นจริงขึ้นมาในใจของเรา ถ้าเป็นความจริงในใจของเราไม่มีค่าลิขสิทธิ์

ถ้ายังหลงปุ้มเวลาน่าประพฤติกปฏิบัติของท่าน เวลาท่านบรรลุตธรรม ท่านพิจารณา
ธรรมของท่าน ในประวัติหลวงปุ้ม เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ใน
ครั้งพุทธกาลนะมาอนุโมทนาสาธุกับท่าน นี่ไผ่ มันชื่นชม ธรรมมันชื่นชมธรรม ธรรมเข้ากับ
ธรรม ความจริงก็เอาความจริง ความผิชอบชั่วดี นี่ความชอบความดีความต่างๆ มันเข้าด้วยกัน
มันเข้ากันโดยธาตุ แต่ถ้าธาตุมารธาตุเน่ามันเข้ากับความเป็นเนื้อ แล้วความเป็นเนื้อมันก็ปิดบัง
ไว้แล้วก็จะเอาชงชัยพระอรหันต์นะมาปิดไว้ ช้างตายทั้งตัวมันจะเอาใบบัวมาปิด

แล้วสังคมสงฆ์ สังคมสงฆ์เขาปรารถนาดีเขาทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีเพื่อ
หัวใจ เพื่อให้หัวใจมันมีมาตรฐาน มาตรฐานของพระ เห็นใหม่ พระบวชเป็นพระแล้วนี่ถ้าอยาก
เรียนก็ไปสำนักเรียน เรียนจะเอาขั้นไหนก็แล้วแต่เรียนมา เรียนสอบให้ผ่าน ผ่านเสร็จแล้วนี่มี
ความรู้มากน้อยแค่ไหน ถ้าอยากจะทำประพฤติกปฏิบัติ เห็นใหม่ ก็มาวัดปฏิบัติ นี่แล้วถ้าวัดปฏิบัติ

แล้วมันต้องซื่อสัตย์กับข้อวัตรปฏิบัติ เห็นไหม ธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป

เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เห็นไหม สิ่งที่เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา มันก็ได้รับการยกเว้น ถ้าได้รับการยกเว้น ยกเว้นแค่นั้น ยกเว้นแค่เจ็บไข้ได้ป่วยหายแล้วก็ต้องยกเลิก แล้วก็ต้องกลับมาเข้มแข็ง กลับมาประพฤติปฏิบัติเพื่อเอาชนะกิเลส ไม่ใช่ยกเว้นตลอดไป ถ้ายกเว้นตลอดไป เห็นไหม เดี่ยวปาฏิโมกข์ สัตตาหกรณียะนั้นนะ ยกเว้น ๗ ประเภะนั้นนะ สติวินัย อมูพุหวินโย ทาทพุโพ นี่สิ่งต่างๆ เห็นไหม สิ่งที่ยกเว้น ๗ ชนิด ยกเว้นเพราะอะไร ยกเว้นเพราะสิ่งนั้นมันทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะไปคู่ย้เข้าขึ้นมาได้อีกแล้ว

อันนั้นมันเป็นสัจจะเป็นความจริง ไม่ได้ยกเว้นแบบเรานี้ไง ยกเว้นนะ กลิ่นเน่าๆ เห็นครูบาอาจารย์ทำก็จะทำตาม ครูบาอาจารย์เราไม่ได้เป็นแบบนี้ มันมีแต่ความเหม็นเน่า มีแต่กลิ่นของกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ถ้าเป็นกลิ่นของธรรมๆ นะ กลิ่นของธรรมเราบวชมาเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อสัจธรรม เราจะหาความจริง ใจของข้างนอกนะ เห็นไหม ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของหัวใจเรานะ เป็นเครื่องอยู่หัวใจของพระ ของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติ นั้นเป็นข้อวัตรปฏิบัติ

สิ่งใดที่อยู่อาศัยๆ เห็นไหม พระสังฆาธิการต้องอบรม อบรมก็การซ่อมบำรุงรักษาของในวัดนะ ของในวัดเป็นวัตถุนะมันเป็นของของสงฆ์ มันเป็นของของกลาง ของกลาง ของของสงฆ์ ถ้าของของสงฆ์ผู้ใดเอาไปใช้ไม่รักษาไม่ดูแลเป็นอาบัติทั้งนั้นนะ สิ่งนี้มันเป็นวัตถุ แต่วัตถุนี้ เห็นไหม มันก็เป็นวินัยๆ เพื่อให้หัวใจคนละเอียดๆ จิตที่ละเอียดจิตที่หยาบ ที่ละเอียดเขาก็ดูแลรักษา ใจที่หยาบมันก็จะเอาไปตุนไว้จะใช้คนเดียวมันนะ ใจนั้นมันมีทั้งนั้นนะ

บวชแล้วท่องเทียวไปมันจะรู้จะเห็นเรื่องบ่าบอคอแตกในบ่าบอคอแตกของกิเลส บ่าบอคอแตกของความเน่าเหม็น บ่าบอคอแตกของการฟุ้งเฟ้อ แต่มันไม่เห็นครูบาอาจารย์ของเรานะ ครูบาอาจารย์ของเรานะ ครูบาอาจารย์ของเราแต่ละองค์นะประหยัดมัชฌัตต์ หลวงปู่มั่นก็ประหยัด ครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นพระที่มีชื่อเสียงมีกิตติศัพท์กิตติคุณ ท่านเป็นผู้ที่ประหยัดมัชฌัตต์มีสิ่งใดมาแล้วให้ลูกศิษย์ก่อน มีสิ่งใดแล้วให้หมู่คณะก่อน นี่ให้เราเป็นองค์สุดท้ายของกัภายในภายหลัง เขาทำกันอย่างนั้น จนพระนี่เห็นแล้วน้ำตาไหล นี่มันเคารพครูบาอาจารย์ด้วยความเมตตาด้วยหัวใจอันนั้นไง นี่กลิ่นของธรรม

ถ้ามันเป็นกลิ่นของธรรม มันจะเป็นสัจจะเป็นความจริง กลิ่นของกิเลสอย่าเอามาโชรวันะ
เหม็น เปื่อ นี้เราเกิดมาเราก็มีกิเลสกันทุกคน เราทำเพื่อคุณงามความดีของเรา เกิดเป็นมนุษย์ใน
สังเวชนะ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ทุกคนต้องตายทั้งนั้นนะ แต่ตายไปด้วยคุณธรรม หรือ
ตายไปด้วยบาปอกุศล ตายไปด้วยความต่อแهل ตายไปด้วยความฉ้อฉล ตายอย่างนั้นนะตาย
ตกต่ำ นี่ให้มันตายแล้วให้มันเจริญขึ้น ตายด้วยคุณธรรม ถ้ามันยังปฏิบัติไม่ได้

แต่ถ้ามันปฏิบัติได้แล้วนะ ตายนะของสมมุติ สมมุติบัญญัติ กิเลสตายแล้วไม่มีอะไรตาย
จบสิ้น นั้นนะของแท้ เนี่ยกลิ่นของธรรม เอวัง